

ustanowi się osobnym rozporządzeniem Ministra Skarbu.

§ 2. Przy zgłaszaniu wyrobów tytoniowych celem uzyskania koncesji na dalszą fabrykację po myśli rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. № 23 poz. 142) obowiązani są prywatni fabrykanci podać dokładnie wagę tytoniu w papierosach dla każdego wyrabianego gatunku, tudzież wymiary tychże papierosów (długość i grubość z osobnym uwzględnieniem ustnika).

§ 3. Podana po myśli § 2 niniejszego rozporządzenia waga tytoniu i rozmiary papierosów obowiązują fabrykanta przy dalszej jego produkcji przy czym od ustalonej wagi mieszanki tytoniowej w papierosach dopuszczone jest odstępstwo w maksymalnej wysokości 12% in plus, lub in minus.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

258.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 24 marca 1923 r.

w przedmiocie organizacji i zakresu działania Dyrekcji Ceł na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego.

Na zasadzie art. 14 i 15 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. № 65, poz. 391) i § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 91, poz. 846) w przedmiocie ustanowienia Dyrekcji Ceł, jako okręgowych władz II instancji na obszarze b. zaboru rosyjskiego i austriackiego—zarządza się co następuje:

§ 1. Na czele Dyrekcji Ceł stoi Dyrektor. Dyrektor jest przełożonym wszystkich urzędników i niższych funkcjonariuszy celnych i straży celnej w okręgu administracyjnym Dyrekcji Ceł, jest odpowiedzialny za prawidłowy bieg czynności urzędowych z zakresu zarządu celnego w tymże okręgu Dyrekcji Ceł, sprawuje ogólne kierownictwo wszystkich spraw podległych Dyrekcji Ceł, czuwa bezpośrednio i za pośrednictwem wyznaczonych do tego urzędników nad czynnościami Dyrekcji Ceł, urzędów celnych i organów straży celnej, pilnuje ścisłego przestrzegania ustaw i rozporządzeń oraz dokonywa lustracji podległych mu urzędów celnych i organów straży celnej.

Zastępcę Dyrektora wyznacza Ministerstwo Skarbu na wniosek Dyrektora.

§ 2. Stosownie do charakteru spraw, należących do kompetencji Dyrekcji Ceł, dzieli się ona na wydziały: administracyjny, postępowania celnego, rachunkowy i kontroli fachowej.

§ 3. Do wydziału administracyjnego należą:

- 1) sprawy osobowe urzędników i niższych funkcjonariuszy Dyrekcji Ceł, urzędów celnych i organów straży celnej,

- 2) wymiar emerytur wymienionych w p. 1) funkcjonariuszy, tudzież wymiar zaopatrzeń wdów i sierot po tychże,
- 3) sprawy gospodarcze,
- 4) sprawy ochrony granic,
- 5) sprawy zawodowego wyszkolenia funkcjonariuszy celnych i straży celnej,
- 6) nadzór nad czynnościami straży celnej,
- 7) nadzór nad kancelarją, archiwum i biblioteką Dyrekcji Ceł.

§ 4. Do wydziału postępowania celnego należą:

- 1) sprawy związane z odprawą celną towarów i osób,
- 2) nadzór nad czynnościami urzędów celnych w zakresie szczegółowymi przepisami ustalonym,
- 3) wszelkie inne sprawy, pozostające w bezpośredniej łączności z postępowaniem celnem, z wyjątkiem rozstrzygania o należytem stosowaniu taryfy celnej (orzecznictwo taryfowo-celne) pozostającego w wyłącznej kompetencji Ministra Skarbu.

§ 5. Do wydziału rachunkowego należy:

- 1) prowadzenie rachunkowości wydatków Dyrekcji Ceł i ogólnej rachunkowości obrotów uskutecznianych przez podległe jej urzędy i organa,
- 2) kontrola rachunkowości i kasowości urzędów celnych,
- 3) otwieranie urzędom celnym przyzwolonych kredytów,
- 4) sporządzanie preliminarza dochodu i wydatków Dyrekcji Ceł i podległych jej urzędów i organów,
- 5) dokonywanie niespodziewanych rewizji kas i rachunkowości urzędów celnych przynajmniej cztery razy w roku,
- 6) spełnianie wszelkich innych czynności urzędowych, należących według instrukcji rachunkowo-kasowej do zakresu działania władz II instancji.

§ 6. Do wydziału kontroli fachowej należy rachunkowa i merytoryczna kontrola dokumentów celnych, dodatkowy wymiar i ściąganie należności celnych.

§ 7. Czynności manipulacyjne i archiwalne Dyrekcji Ceł pełni Kancelarja Dyrekcji w trybie szczegółowymi przepisami unormowanym.

§ 8. Kasą wpląt i wypłat Dyrekcji Ceł jest kasa urzędu celnego, istniejącego w siedzibie Dyrekcji Ceł.

§ 9. Ilość zatrudnionych w Dyrekcji urzędników (praktykantów) i niższych funkcjonariuszy państwowych stosuje się do każdorazowego zatwierdzonego etatu osobowego poszczególnych Dyrekcji.

§ 10. Uprawnienia zastrzeżone Ministerstwu Skarbu w § 8 i 10 rozporządzenia z dnia 13 grudnia 1920 r. o postępowaniu celnem (Dz. U. R. P. z r. 1921 № 11, poz. 64) przechodzą na obszarze b. zaboru rosyjskiego na Dyrekcje Ceł w Warszawie i Wilnie, zaś uprawnienia zastrzeżone w tych paragrafach izdom skarbowym we Lwowie i Krakowie — przechodzą na

obszarze administracyjnym tychże izb na Dyрекcję Ceł we Lwowie.

§ 11. Wyłącza się z pod kompetencji izb skarbowych, natomiast włącza do zakresu działania Dyрекcji Ceł wymiar emerytur urzędników i niższych funkcjonariuszy celnych i straży celnej, tudzież wymiar zaopatrzeń wdów i sierot po tychże pracowników.

Wymiar ten uskutecznia Dyрекcja Ceł w Warszawie i Wilnie w porozumieniu z izbą skarbową w Warszawie, zaś Dyрекcja Ceł we Lwowie w porozumieniu z izbą skarbową we Lwowie, przyczem przypis i zarządzenie wypłaty emerytury należy do izby skarbowej.

§ 12. Do czasu utworzenia Komisji dyscyplinarnej przy Dyрекcyjach Ceł orzecznictwo dyscyplinarne, przysługujące tymże Dyрекcyjom, jako władzom podlegającym bezpośrednio władzy naczelnej, przekazuje się Komisjom dyscyplinarnym ustanowionym przy izbach skarbowych istniejących w siedzibach Dyрекcji Ceł.

§ 13. We wszelkich innych sprawach nieobjętych niniejszym rozporządzeniem zakres działania Dyрекcji Ceł stosuje się:

- a) w sprawach celnych i ochrony granic do szczegółowych przepisów, wydanych dla władz celnych II instancji,
- b) w sprawach osobowych i gospodarczych do przepisów wydanych dla izb skarbowych.

§ 14. Dotychczasowe rozporządzenia, o ile są niezgodne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia, uchyla się.

§ 15. Termin uruchomienia poszczególnych Dyрекcji Ceł wyznacza Ministerstwo Skarbu osobnym rozporządzeniem.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

259.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 29 marca 1923 r.

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 9 marca 1923 r. o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych.

Na zasadzie art. 8 ustawy z dnia 9 marca 1923 r. o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych (Dz. U. R. P. № 31 poz. 189) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustawa ma zastosowanie zarówno do tych należności, których uiszczenie jest nakazane w terminach ściśle w odnośnych ustawach określonych, bez uprzedniego doręczenia nakazu płatniczego (np. połowa podatku dochodowego przypadająca za rok podatkowy 1923 od osób prawnych, a płatna najpóźniej dnia 1 maja 1923 r.), jak również do tych należności,

których terminy płatności są wyznaczone w doręczonych płatnikom nakazach płatniczych, względnie w wezwaniach płatniczych (np. podatek spadkowy).

Do art. 1 ustawy.

§ 2. Określone artykułem 1 ustawy należności, nieuiszczone w terminach należycie oznaczonych (§ 1 nin. rozp.) uważa się za zaległości powstałe z winy płatnika. Jeżeli płatnik udowodni, że nieuiszczenie przezeń należności w terminie płatności wynikało z winy właściwego urzędu (np. wskutek nieprzeprowadzenia na czas przypisu należności), wówczas należności takie nie podpadają pod pojęcie zaległości w rozumieniu art. 1 ustawy.

Do art. 2 ustawy.

§ 3. Kara za zwłokę wynosi 10% miesięcznie za cały czas zwłoki, który liczy się od piętnastego dnia po upływie terminu płatności należności, wymienionych w art. 1 ustawy.

§ 4. Od grzywien i kar podatkowych oraz stemplowych nie pobiera się kary za zwłokę, ponieważ grzywiny te i kary nie są wymienione w art. 1 ustawy.

§ 5. Odsetki za zwłokę od zaległych jeszcze kwot nadzwyczajnej daniny państwowej oblicza się i pobiera według norm ustalonych ustawą z dnia 16 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z r. 1922 № 1 poz. 1).

Do art. 3 ustawy.

§ 6. Czas zwłoki oblicza się według miesięcy w rozumieniu ustaw cywilnych (a die ad diem, np. od 15 lutego do 14 marca włącznie liczy się miesiąc, przyczem miesiąc zaczęty liczy się za cały).

(Przykłady:

1. Ustawowy termin płatności pewnej należności upływa 1 marca 1924 r. Płatnik uiszczył tę należność dopiero 14 marca 1924 r.; nie jest on obowiązany płacić kary za zwłokę, gdyż według § 3 nin. rozp. kary za zwłokę pobiera się dopiero od piętnastego dnia po upływie terminu płatności.

2. Płatnikowi doręczono nakaz płatniczy 9 stycznia 1924 r. Wymieniona w nakazie należność płatną jest w ciągu trzydziestu dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego, czyli że termin płatności upływa 8 lutego 1924 r.

Płatnik uiszczył tę należność dopiero 25 listopada 1924 r.

Karę za zwłokę należy obliczyć od 23 lutego 1924 r. (t. j. od piętnastego dnia po upływie terminu płatności, który upłynął 8 lutego 1924 r.) po 10% miesięcznie za okres dziesięciu miesięcy, gdyż 25 listopada 1924 r. upłynął czas zwłoki, wynoszący pełnych 9 miesięcy i 2 dni, które liczy się za cały miesiąc.

3. Termin płatności pewnej należności upłynął 31 marca 1924 r. Płatnik zgłosił się do kasy z zamiarem uiszczenia tej należności dnia 14 kwietnia 1924 r. Wpłaty jednak nie mógł uskutecznić z powodu zamknięcia kasy (np. pożar, przeniesienie kasy) lub z powodu braku przypisu dodatków samorządowych. W tym wypadku czas zwłoki liczy się dopiero